

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 118/2011-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ľ. K., R., zastúpeného advokátom JUDr. M. B., Ž., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a namietaného porušenia princípu právnej istoty podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 3 R/2/2010-1310 zo 17. septembra 2010 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43 CoKR/47/2010 z 11. novembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľ. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. februára 2011 doručená sťažnosť Ľ. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie

základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a porušenie princípu právnej istoty podľa čl. 1 ods. 1 ústavy uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 R/2/2010-1310 zo 17. septembra 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 43 CoKR/47/2010 z 11. novembra 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“). Sťažovateľ súčasne navrhol odložiť vykonateľnosť uznesenia okresného súdu sp. zn. 4 K/2/2011 z 1. februára 2011 o začatí konkurzného konania na majetok dlžníka argumentujúc tým, že by výkon rozhodnutia s poukázaním na účinky začatia konkurzného konania podľa § 14 ods. 5 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKR“) *„jednoznačne predstavovali pre Sťažovateľa, ostatných nezabezpečených veriteľov, ale hlavne pre samotného Dlžníka nepochybne väčšiu ujmu, než aká by mohla vzniknúť iným osobám...“*. Toto rozhodnutie navrhol tiež zrušiť.

Uznesením č. k. 3 R 2/2010-1092 z 12. augusta 2010 rozhodol okresný súd na návrh sťažovateľa (ako veriteľa) o začatí reštrukturalizačného konania voči dlžníkovi C., s. r. o. (ďalej len „dlžník“). Ako vyplýva z tohto uznesenia, návrh spĺňal všetky náležitosti kvalifikovaného návrhu na povolenie reštrukturalizácie, predovšetkým ustanovený správca Ing. F. B. (ďalej len „správca“) zapísaný do zoznamu správcov vypracoval reštrukturalizačný posudok z 23. júla 2010 a odporučil reštrukturalizáciu dlžníka. Sťažovateľ zároveň dodáva, že vzhľadom na okolnosti na strane dlžníka považoval správca za potrebné aktualizovať a spresniť údaje v reštrukturalizačnom posudku, a preto 13. septembra 2010 vypracoval doplnujúce *„Vysvetlenie k reštrukturalizačnému posudku č. 01/2010“*.

Okresný súd uznesením č. k. 3 R/2/2010-1310 zo 17. septembra 2010, ktorému predchádzalo verejné pojednávanie nariadené na 16. september 2010, reštrukturalizačné konanie zastavil. V odôvodnení tohto uznesenia poukázal vo všeobecnosti na to, že s ohľadom na možnosť nútenej kontraktácie skupiny alebo jednotlivého dlžníka, ktorý predstavuje inštitút nahradenia ich súhlasu, sa *„proces reštrukturalizácie dostáva*

až na úplnú hranu priameho pôsobenia ústavne zaručeného práva vlastníť majetok“. Ďalej okresný súd dôvodil tým, že konkrétnym postupom súdu alebo správcu v danom konaní môže dôjsť u jednotlivých dotknutých subjektov k ohrozeniu ich majetkových práv. Je preto povinnosťou súdu dbať o ochranu tohto základného práva.

Podľa odôvodnenia označeného uznesenia okresného súdu reštrukturalizačný posudok síce spĺňal zákonom ustanovené formálne náležitosti, jeho obsah však považoval za nejasný a nezrozumiteľný z týchto dôvodov:

1. Posudok nie je jasný a zrozumiteľný v otázke, v prevádzkovaní akej činnosti, resp. podnikaní má dlžník pokračovať počas reštrukturalizácie a po jej úspešnom skončení, keď dlžník sám reálne už dlhší čas neprevádzkuje podnik a podnikanie. Z obsahu posudku totiž vyvodil, že došlo k zastaveniu výstavby polyfunkčného objektu..., D. bol predaný tretej osobe a hotel E. neprevádzkuje dlžník sám, ale tretia osoba, a dlžník má z neho príjem iba vo forme nájmu. Taktiež bolo nejasné, ako možno prevádzkovať podnik dlžníka s dvoma zamestnancami, a to konateľmi dlžníka. Upozornil pritom na to, že zachovanie podstatnej časti prevádzky podniku dlžníka je podľa § 109 ods. 3 písm. c) ZKR jedným z pravidiel, ktoré musia byť splnené, aby mohol správca reštrukturalizáciu dlžníka odporučiť.

2. Podľa reštrukturalizačného posudku dlžník prevádzkuje hotel E. Z tvrdení dlžníka na pojednávaní, ako aj z písomného podania správcu doručeného 9. septembra 2010 ale vyplýva, že ho neprevádzkuje sám, ale že je predmetom nájmu. Pôvodný posudok z júla 2010 pritom potvrdil prevádzkovanie samotným dlžníkom len do júna 2010 a toto tvrdenie bolo korigované až uvedeným doplňujúcim podaním. Posudok teda v čase jeho vypracovania nezodpovedal skutočnosti v tak podstatnej veci, akou je popis aktuálnej prevádzkovej činnosti dlžníka. Táto činnosť je pritom východiskom na úspešné zachovanie prevádzky podniku dlžníka a úspech reštrukturalizácie.

3. Z posudku ďalej vyplýva, že dlžník sa bude na spolufinancovaní podnikateľského plánu výstavby objektu v... podieľať vo výške asi 25 mil. €, hoci jeho aktíva sa pohybujú podľa súvahy k 31. decembru 2009 v sume asi 8,5 mil. €. Túto časť posudku považuje

okresný súd za rozpornú. Je nejasné a nezrozumiteľné, akým spôsobom možno finančne zabezpečiť z vlastných zdrojov dlžníka skoro trojnásobok jeho aktív. Túto nejasnosť finančného krytia dlžníkovej spoluúčasti na investícii posudok nijako nerieši a neobjasňuje. Nejasné (i keď nie vylúčené) je aj predpokladané získanie úveru na financovanie uvedeného plánu, keď posudok vychádza zo zabezpečenia približne 58 mil. € z úverových zdrojov, avšak návrh na reštrukturalizáciu podal z hľadiska objemu pohľadávok menšinový, až marginálny veriteľ, a najväčší veriteľ, ktorým je hlavná financujúca banka dlžníka, s reštrukturalizáciou dlžníka zjavne nesúhlasí.

4. Za nejasné považoval okresný súd i pohľadávky spoločníkov dlžníka Ing. M. C. a Ing. B. B. Podľa posudku mali vzniknúť poskytnutím pôžičiek (u každého spoločníka v sume presahujúcej 1,1 mil. €) z titulu nerozdeleného zisku za rok 2005, tento údaj však nemá oporu ani v účtovných závierkach dlžníka, ani v zozname záväzkov dlžníka, ktorý bol prílohou návrhu a ktorého správnosť dlžník podpisom svojho konateľa potvrdil.

5. V zozname záväzkov dlžníkov nie sú uvedené ani záväzky voči V., a. s., a K., a. s., a teda nie je zrejmé, z akých dôvodov správca dospel k záveru, že ide o najväčších veriteľov dlžníka.

V závere odôvodnenia napadnutého uznesenia okresný súd konštatoval, že účelom konania a posudzovania súdu vo fáze konania, ktorá nasleduje po začatí reštrukturalizačného konania, je idea minimalizácie právnej neistoty všetkých dotknutých subjektov, ktorá vznikla v dôsledku jeho začatia vo vzťahu k majetkovým právam veriteľov. Túto ideu balansujúcu vždy na hrane princípu proporcionality možno odstrániť posudkom v súlade so skutočnosťou opisujúcim momentálny stav, z ktorého vyplynú jasné a zrozumiteľné závery a predpoklady, pri splnení ktorých sa právna neistota v ďalšom možnom priebehu reštrukturalizačného konania minimalizuje. Ak však takýto posudok k dispozícii nie je, ako to bolo aj v danom prípade, je úlohou súdu nastoliť stav právnej istoty a neposunúť reštrukturalizačné konanie do ďalšej fázy. S ohľadom na nejasnosť a nezrozumiteľnosť reštrukturalizačného posudku preto reštrukturalizačné konanie s odkazom na § 116 ods. 1 a 2 písm. b) „a contrario“ ZKR zastavil.

Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie sťažovateľ, ale aj dlžník, a to dokonca dvakrát, v každom prípade podpísané iným konateľom. Dňa 11. novembra 2010 krajský súd potvrdil svojím uznesením sp. zn. 43 CoKR/47/2010, proti ktorému tiež smeruje sťažnosť, napadnuté uznesenie okresného súdu. Krajský súd sa stotožnil predovšetkým so záverom týkajúcim sa nejasnosti a nezrozumiteľnosti reštrukturalizačného posudku vo vzťahu k otázke, čo má byť podstatnou časťou prevádzky podniku dlžníka, v ktorej má dlžník pokračovať počas reštrukturalizácie a po jej úspešnom skončení tak, aby veritelia boli uspokojení vo väčšom rozsahu, ako v prípade konkurzu. V tomto prípade nevyplývali z posudku jasné a zrozumiteľné závery, ktoré by odôvodňovali pokračovanie v reštrukturalizačnom konaní. ZKR pritom neuvažuje s dopĺňaním posudku prípadnými ďalšími dôkazmi na výzvu súdu. Aj cieľom nariadeného pojednávania mohlo byť len odstránenie určitých nejasností, k čomu však nedošlo. V danej veci teda neboli kumulatívne splnené všetky podmienky podľa § 116 ods. 2 ZKR, a preto okresný súd musel reštrukturalizačné konanie zastaviť.

V súčasnej dobe prebieha na majetok dlžníka konkurzné konanie, o začatí ktorého rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 4 K/2/2011 z 1. februára 2011.

II.

Sťažovateľ vyslovuje názor, že reštrukturalizačný posudok by sa mal z hľadiska jasnosti a zrozumiteľnosti svojho obsahu vždy posudzovať ako celok. Záver o nejasnosti a nezrozumiteľnosti preto nemôžu zapríčiniť prípadné čiastkové nepresnosti a neurčitosti, ak sa dajú z obsahu posudku zistiť jeho podstatné náležitosti, a to predovšetkým, či a akým spôsobom možno uspokojiť veriteľov dlžníka. Reštrukturalizácia záväzkov dlžníka je primárne vzťahom medzi dlžníkom a veriteľmi, pričom prípadné pochybnosti o určitosti údajov uvedených správcou v reštrukturalizačnom posudku mohli byť bez komplikácií odstránené tak na informatívnom výsluchu konanom na okresnom súde 26. augusta 2010, ako aj na pojednávaní 16. septembra 2010. Okresný súd však k týmto nejasnostiam účastníkov či správcu, okrem výsluchu konateľov dlžníka k právnym dôvodom vzniku

a existencie ich pohľadávok, nevypočul, a dospel tak z hľadiska sťažovateľa k „prekvapivému“ rozhodnutiu.

Sťažovateľ vo svojej ďalšej argumentácii označil za predčasné posudzovanie nesúhlasu najväčšieho veriteľa V., a. s., s reštrukturalizáciou, pretože konečný spôsob uspokojenia tohto zabezpečeného veriteľa bude záväzným spôsobom riešený až v reštrukturalizačnom pláne. Okresný súd ani krajský súd sa navyše nevysporiadali s porušením princípu rovného zaobchádzania podľa čl. 12 ods. 1 ústavy, keďže banka ako zabezpečený veriteľ mala celú škálu právnych prostriedkov umožňujúcich realizovať uhradzovaciu funkciu záložného práva. Podľa sťažovateľa tak súdy vyzdvihli práva jedného, hoci najväčšieho veriteľa v porovnaní s právami ostatných nezabezpečených veriteľov, ktorým tak možnosť uspokojenia ich pohľadávok zmaril. Sťažovateľ podotýka, že účelom ZKR nie je len ochrana dlžníka pred veriteľmi, ale i regulácia „*spoločného užívania zdroja*“, ako sa v ekonomických teóriách zvykne označovať problém uspokojovania viacerých využívateľov zdroja (veriteľov) pri obmedzených zásobách tohto spoločného zdroja (majetok dlžníka). Taktiež zdôraznil, že povolenie reštrukturalizácie navyše nie je nezvratným procesom a konečným stavom majúcim vo vzťahu k právam a oprávneným záujmom veriteľov determinujúci účinok, keďže veritelia v prípade, že dlžník im neponúkne taký spôsob uspokojenia veriteľov, s ktorým by mohli súhlasiť, môžu zvrátiť účinky reštrukturalizácie, a to vyhlásením konkurzu na majetok dlžníka.

Úlohou ústavného súdu by podľa sťažovateľa nemalo byť určovať postup v danej veci namiesto príslušného súdu, mal by ale posúdiť, „*či Porušovateľom vydané rozhodnutia sú vzhľadom na okolnosti prípadu akceptovateľné z pohľadu Ústavou Slovenskej republiky garantovaného princípu právnej istoty, práva na rovnaké zaobchádzanie, práva vlastníť majetok a práva na súdnu ochranu, a teda, či postup Porušovateľa ako konajúceho súdu nebol v tomto smere zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny*“. V prvom rade sťažovateľ namieta zásah do princípu právnej istoty ako imanentnej súčasť princípu materiálneho právneho štátu (čl. 1 ods. 1 ústavy), čo odôvodňuje tým, že banka nebola účastníkom reštrukturalizácie a právo účastníka mala možnosť nadobudnúť až po jej povolení prihlásením svojej pohľadávky. Okresný súd tak podľa vyjadrenia sťažovateľa „*markantne*

porušil princíp právnej istoty a následne aj právo na rovnaké zaobchádzanie patriace sťažovateľovi ako osobe veriteľa dlžníka a zároveň navrhovateľa v konaní o povolenie reštrukturalizácie dlžníka a ostatných účastníkov konania o povolenie reštrukturalizácie oproti subjektu, ktorý ako účastník konania ešte nevystupuje“.

Podľa sťažovateľa malo byť porušené aj jeho základné právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení (subsidiárne) s čl. 12 ods. 1 ústavy (rovnaké zaobchádzanie). Posudzovanie obsahu reštrukturalizačného posudku cez prizmu možných následkov v reštrukturalizačnom konaní po prípadnom povolení reštrukturalizácie a prejedukovanie možných negatívnych následkov je podľa sťažovateľa v tomto štádiu nielen neodôvodnené a predčasné, ale takéto právne posudzovanie reštrukturalizačného posudku súdom nemá oporu v ZKR, a nie je ani jeho účelom. Práve okresný súd napokon mohol v zmysle § 152 ZKR nahradiť súhlas skupiny s reštrukturalizačným plánom, a tým urobiť zadosť princípu proporcionality vo vzťahu k ústavnému právu vlastniť majetok. Túto zásadu navyše okresný súd porušil, pretože zastavením reštrukturalizačného konania fakticky zabránil akejkolvek možnosti, aby veritelia v rámci reštrukturalizačného konania mohli vôbec negociovať o uzavretí tejto „tzv. megazmluvy“. Zabránením využitia prostriedkov, ktoré ZKR dáva dlžníkovi a veriteľom pri reštrukturalizácii záväzkov dlžníka, je spochybnený samotný cieľ (účel) tohto zákona. V dôsledku zastavenia reštrukturalizačného konania zo strany okresného súdu tak mali byť sťažovateľ a rovnako aj ostatní nezabezpečení veritelia ukrátení na svojich majetkových právach, ktoré predstavujú pohľadávky veriteľov voči dlžníkovi a ich šancu na uspokojenie vo vyššej miere ako v prípade vyhlásenia konkurzu.

Sťažovateľ v závere svojej argumentácie dodáva, že základné právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy zahŕňa aj požiadavku minimálnych garancií procesnej povahy, nedodržanie ktorých môže mať za následok porušenie aj základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Súadne (v danom prípade reštrukturalizačné) konanie by malo viesť k ochrane ústavou garantovaných majetkových práv sťažovateľa a ostatných veriteľov, a nie naopak, teda vopred odsúdiť na neúspech ich dohodu o vzájomných ústretočných kompromisoch s cieľom uspokojenia ich pohľadávok, ktorá by sa premietla

do reštrukturalizačného plánu, a taktiež odprieť im možnosť ďalšieho rokovania, a tým uspokojenia ich nárokov. K tomu sťažovateľ poznamenáva, že je ťažké si predstaviť, že by všeobecný (konkurzný) súd porušoval základné právo vlastníť majetok (a tak aj právo hmotnoprávneho charakteru), ak by toto porušovanie nevyplývalo zároveň z toho, že všeobecný (konkurzný) súd súčasne porušil ústavnoprávne princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prerokuje každý návrh predbežne na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, pričom skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 tohto zákona nebránia prijatiu návrhu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv a slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých sa namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť ústavný súd odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02).

Vzhľadom na takto formulovaný princíp subsidiarity je tak vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia jeho základných práv napadnutým uznesením okresného súdu. Ochrany svojich práv sa sťažovateľ mohol domáhať a aj sa domáhal podaním odvolania proti nemu. Ústavný súd z tohto dôvodu sťažnosť v tej časti, ktorá smeruje proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde. Ďalej sa preto zaoberal už len námietkami smerujúcimi k napadnutému uzneseniu krajského súdu.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy má každý právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že pokiaľ rozhoduje o sťažnosti smerujúcej proti rozhodnutiu všeobecného súdu, je oprávnený preskúmať len to, či v konaní, ktoré rozhodnutiu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím mohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody. Zásadne pritom nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (napr. II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01).

Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (napr. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 153/07).

K porušeniu ústavou garantovaného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by pritom mohlo dôjsť rozhodnutím alebo postupom všeobecného súdu nielen tým, keby tento fakticky odňal komukoľvek možnosť domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde (napr. II. ÚS 8/01), ale aj tým, keby tento súd rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia (napr. I. ÚS 241/07), alebo tiež vtedy, ak by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. III. ÚS 264/05).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ formuloval dve kľúčové námietky, v dôsledku ktorých sa domnieva, že došlo k porušeniu jeho označených základných práv. Prvá sa týka záveru o nejasnosti a nezrozumiteľnosti reštrukturalizačného posudku, ktorý bol podľa sťažovateľa predčasný, a k vyjasneniu niektorých čiastkových neurčitostí mohlo dôjsť v priebehu konania. Druhá námietka sa týka toho, že všeobecné súdy pri rozhodovaní vychádzali z nesúhlasu najväčšieho veriteľa dlžníka V., a. s., s reštrukturalizáciou, hoci konečný spôsob vysporiadania bude riešený až v reštrukturalizačnom pláne. Zdôraznil pritom, že táto banka ako zabezpečený veriteľ mala k dispozícii škálu iných spôsobov, ako sa domôcť zaplataenia svojich pohľadávok v plnom rozsahu, kým v prípade sťažovateľa znamená zastavenie reštrukturalizácie ukrátenie na jeho majetkových právach, pretože v jej rámci by sa pravdepodobne domohol uspokojenia svojich pohľadávok vo väčšom rozsahu než v prípade konkurzu.

Po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu a tiež jemu predchádzajúceho rozhodnutia prvostupňového súdu považuje ústavný súd námietky sťažovateľa za neopodstatnené. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti polemizuje s právnym názorom všeobecných súdov, podľa ktorých neboli splnené zákonom ustanovené podmienky na pokračovanie procesu reštrukturalizácie. Jeho námietkam v tejto časti však chýba akákoľvek ústavnoprávna dimenzia. Krajský súd, ale aj okresný súd, ktorého uznesenie bolo napadnutým uznesením krajského súdu potvrdené, a na ktoré toto uznesenie nadväzuje, dostatočným spôsobom odôvodnili, z akého dôvodu považovali reštrukturalizačný posudok za vnútorne rozporný a nepostačujúci na pokračovanie konania. Zohľadnili pritom aj majetkové práva ostatných subjektov dotknutých týmto konaním a s tým súvisiacu

požiadavku právnej istoty. Všeobecný nesúhlas s ich záverom či prípadné konštatovanie predčasnosti určitého právneho názoru všeobecného súdu nezakladá porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pretože obsahom tohto základného práva nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka konania (porov. napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, IV. ÚS 209/09).

Za týchto okolností sa ústavný súd nemohol stotožniť ani s námietkou nerovného zaobchádzania všeobecných súdov s jednotlivými veriteľmi. Jednou z podmienok reštrukturalizácie je odôvodnený predpoklad, že v prípade jej povolenia dôjde k väčšiemu uspokojeniu veriteľov dlžníka, ako by to bolo v prípade konkurzu [§ 109 ods. 3 písm. d) ZRK]. Tento predpoklad v danej veci nebol podľa všeobecných súdov s ohľadom na nedostatky posudku daný. Tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy pritom neobstojí z viacerých dôvodov. Predovšetkým samotná skutočnosť, že vedľa seba existujú zabezpečení aj nezabezpečení veritelia a zabezpečení veritelia sa majú možnosť s ohľadom na konkrétne zabezpečovacie právo fakticky domôcť uspokojenia svojich pohľadávok vo väčšom rozsahu, vyplýva z povahy zabezpečovacích práv a vo všeobecnosti nezakladá žiadnu neodôvodnenú nerovnosť. Tento záver napokon výslovne nespochybňuje ani sťažovateľ. K tomu je ale potrebné zdôrazniť, že všeobecný súd musí v rámci reštrukturalizačného konania zvažovať záujmy všetkých subjektov, o právach ktorých sa v danom konaní rozhoduje, resp. práva ktorých môžu byť dotknuté, pretože prípadná reštrukturalizácia by mala vplyv aj na to, v akej miere budú reálne uspokojené ich pohľadávky. Všeobecné súdy teda v danej veci nemohli apriórne uprednostniť záujem nezabezpečených veriteľov, ale museli zvažovať postavenie všetkých dotknutých subjektov. Ústavný súd dospel k záveru, že všeobecné súdy tieto okolnosti zvažovali a vyhodnotili ich spôsobom, ktorý je z hľadiska požiadaviek vyplývajúcich pre súdne rozhodnutie z čl. 46 ods. 1 ústavy dostatočný a ústavne udržateľný.

K namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd napokon dodáva, že všeobecný súd nemôže byť sekundárnym porušovateľom tohto základného práva hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil

ústavnoprocenčné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, III. ÚS 27/08, I. ÚS 150/09).

Sťažovateľ sa ďalej domáhal aj zrušenia uznesenia okresného súdu sp. zn. 4 K/2/2011 z 1. februára 2011 o začatí konkurzného konania na majetok dlžníka. V danom prípade ide v podstate o akcesorický návrh vo vzťahu k namietanému uzneseniu okresného súdu a k namietanému uzneseniu krajského súdu. Keďže sťažovateľ, pokiaľ ide o uznesenie okresného súdu sp. zn. 4 K/2/2011 z 1. februára 2011, nenamieta žiadne porušenie základného práva, neprichádzalo do úvahy zaoberať sa jeho návrhom na zrušenie predmetného uznesenia a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie, pretože takýto postup nemá oporu v prvej vete čl. 127 ods. 2 ústavy a rovnako tak v prvej vete § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v časti, ktorou sa sťažovateľ domáhal zrušenia uznesenia okresného súdu sp. zn. 4 K/2/2011 z 1. februára 2011, odmietnuť pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy (princíp právnej istoty), ústavný súd odvolávajúci sa na svoju doterajšiu judikatúru (napr. IV. ÚS 119/07) uvádza, že čl. 1 ústavy má charakter ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy. Tento článok ústavy je vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti stratilo opodstatnenie vysloviť sa k namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy vo výrokovej časti tohto uznesenia, keďže rozhodovanie o ňom by prichádzalo do úvahy iba v prípade vyslovenia porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

Z týchto dôvodov preto ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť je v rozsahu smerujúcom proti napadnutému uzneseniu krajského súdu zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť ako celok po jej predbežnom prerokovaní odmietol, a preto sa ďalej už nezaoberal návrhom sťažovateľa na odklad vykonateľnosti uznesenia okresného súdu sp. zn. 4 K/2/2011 z 1. februára 2011 ani jeho ďalšími požiadavkami nastolenými v sťažnosti, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia základného práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2011